

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Zdeňkem Stránským, advokátem se sídlem náměstí Václava Hanky 828, Dvůr Králové nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 4, za účasti: **Město Dvůr Králové nad Labem**, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 38, Dvůr Králové nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2022, č. j. MV-35232-14/PO-OVL-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2023, č. j. 30 Ad 10/2022-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Hradci Králové (dále „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále „napadený rozsudek“) žalobu, kterou žalobce brojil proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného (dále „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předně uvedl, že žalobcovy námitky jsou téměř totožné s těmi, které uplatnil v odvolání k žalovanému. Krajský soud

neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo rozhodnutí žalovaného trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, a přešel k posouzení věcných námitek. Podle soudu bylo prokázáno, že žalobce nedisponoval odbornou způsobilostí pro práci s otevřeným ohněm. Žalobce porušil i další povinnost plynoucí z vyhlášky č. 87/2000 Sb., kterou se stanoví podmínky požární bezpečnosti při svařování a nahřívání živců v tavných nádobách (dále „vyhláška o svařování“). Například nedodržel povinnost zajištění nejkratší doby dohledu po skončení svařování, která činí 8 hodin. Porušil tak povinnost danou § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále „zákon o požární ochraně“). Krajský soud uzavřel, že žalobce nedodržel podmínky požární bezpečnosti stanovené vyhláškou o svařování a zákonem o požární ochraně a tím se dopustil přestupku podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně.

[3] Žalobce byl rozhodnutím Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ze dne 15. 11. 2019, č. j. HSHK-1160-42/2020 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), výrokem I. uznán vinným z přestupku podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně, kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 11. 2019 v době od 8:00 hod do cca 9:40 hod při opravě střechy zadního traktu budovy č. p. 40, náměstí T. G. Masaryka v obci Dvůr Králové nad Labem (dále „budova č. p. 40“) porušil povinnost danou § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně, neboť nedodržel podmínky požární činnosti stanovené vyhláškou o svařování. Žalobce při natavování pásky lepenky v levém dolním rohu střešní konstrukce zadního traktu budovy č. p. 40 v místě nekompatibilního spoje v oblasti zaplechování působil plamenem hořáku intenzivně na výdřevu horní hrany zadní stěny hlavní budovy, což se následně stalo příčinou požáru. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí mu byl uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 10 000 Kč, byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a dále mu byla podle § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost uhradit náhradu majetkové škody ve výši 5 000 Kč poškozenému městu Dvůr Králové nad Labem. Výrokem III. byly poškození podle § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky odkázány se svým nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán, neboť škoda a její výše nebyly spolehlivě zjištěny.

[4] Žalovaný svým rozhodnutím v řízení o odvolání prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[6] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadami. V řízení nebyla dostatečně zjištěna subjektivní stránka přestupku a nebyla prokázána příčinná souvislost mezi stěžovatelským jednáním a vznikem požáru. Stěžovatel je přesvědčen, že k objasnění úplného skutkového stavu je potřeba doplnit dokazování. Navíc hodnocení již provedených důkazů má být v souladu se správním řádem, což není.

[7] Stěžovatel namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nejasný a neplyne z něj, čeho se měl konkrétně dopustit. Navíc stěžovatel v předmětnou dobu nezastupoval právnickou osobu, nebyl ani fyzickou osobou podnikající.

pokračování

[8] Již ve správní žalobě stěžovatel namítal nedodržení zásad ovládajících přestupkové řízení. Touto námitkou se správní orgány nezabývaly.

[9] Stěžovatel namítá, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem požáru. Na podporu svého tvrzení po celou dobu předkládal důkazy. Z těch plyne, že svářečské práce stěžovatel prováděl na jiném místě než tam, kde bylo označeno ohnisko požáru.

[10] Dále vytýká správním orgánům, že ačkoliv měly dokazovat jeho zavinění a příčinnou souvislost mezi jednáním a následkem, je to on, kdo musí prokazovat, že se dopustil přestupku „pouze“ tím, že si nezajistil odborný dozor. Stěžovatel upozorňuje, že v příčinné souvislosti s tímto porušením zákonné povinnosti však požár nevznikl.

[11] Správní orgán ani krajský soud se nevypořádaly s námitkou stěžovatele, že svářečské práce prováděl na místě cca 8 metrů vzdáleném od ohniska požáru. Mezi místem práce stěžovatele a ohniskem požáru je navíc umístěna betonová atika. Jako důkaz na podporu tohoto tvrzení navrhoval stěžovatel svůj výslech a výslech svědka. Předložil také faktury, z nichž je patrné, ve kterých místech prováděl svářečské práce. Navrhoval i vypracování znaleckého posudku nebo provedení místního šetření.

[12] Podle stěžovatele návrh na místní šetření ani znalecký posudek neměly být bez dalšího zamítnuty. V odborném vyjádření nejsou některé závěry správné. Například je chybně posouzena otázka týkající se zpěnění při natavování spoje a chování natavovací lepenky Elastodek.

[13] Stěžovatel znovu opakuje, že neměl dozor při vykonávání svářečských prací, to však nic nemění na tom, že se živil více jak 30 let svářečstvím a dříve byl držitelem příslušné licence. O tom, že odváděl dobrou práci, svědčí, že jej objednatel oslovil.

[14] Správní orgán I. stupně, žalovaný i krajský soud opakovaně používají pojem „zadní trakt budovy“, zatímco stěžovatel uvádí, že svářečské práce prováděl „v zadní části budovy“. Tyto dva pojmy nejsou stejné a skutkové okolnosti celého případu by správní orgány lépe uchopily, pokud by provedly místní šetření a znalecký posudek. Dle stěžovatele je podezřelé i to, že ostatní vyšetřovací verze nebyly zvažovány, jakmile bylo zjištěno, že se stěžovatel nacházel na střeše před vznikem požáru.

[15] Žalovaný ve vyjádření z 27. 4. 2023 odkazuje na prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného i na své vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2022, které je součástí spisového materiálu. S obdobnými námitkami stěžovatele se již vypořádal.

[16] Žalovaný je přesvědčen, že z jeho rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového je zřejmé, jakého porušení povinností se stěžovatel dopustil. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatel nedisponoval oprávněním k předmětné činnosti podle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o požární ochraně spolu s § 3 odst. 10 písm. d) vyhlášky o svařování.

[17] Stěžovatel zanedbal i další povinnosti plynoucí z vyhlášky o svařování, například nevyhodnotil řádně, zda je v prostorech třeba zajistit zvláštní požárně bezpečnostní opatření [§ 3 odst. 1 ve spojení s § 2 písm. g) vyhlášky o svařování, konkrétně § 4 odst. 1 a příloha č. 1 vyhlášky o svařování], v důsledku čehož došlo k požáru.

[18] K námitce nedodržení zásad správního řízení žalovaný uvádí, že prvostupňový orgán shromáždil v souladu se zásadou materiální pravdy dostatek důkazů, aby zjistil skutkový stav věci a mohl učinit závěr. Postupoval v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou volného hodnocení důkazů. Zabýval se všemi možnými vyšetřovacími verzemi v souvislosti s provedením důkazů. Zjišťoval všechny důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného.

[19] I námitka, že nebyla zjištěna subjektivní stránka věci, neobstojí. Bez pochyby byla zjištěna. Stěžovatel se jednání dopustil z nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).

[20] Žalovaný upozorňuje na to, že povinností žalobce bylo zjistit si, jaké právní předpisy se na jím provozovanou činnost vztahují, a jimi se důsledně řídit. Nic na tom nemění argumentace stěžovatele o délce výkonu práce svářeče ani skutečnost, že dříve byl stěžovatel držitelem příslušné licence, kterou si neprodlužoval vzhledem k blížícímu se odchodu do důchodu. Ani s dosažením určitého věku nelze rezignovat na plnění základních povinností, které navíc ukládá zákon.

[21] Bylo na bdělosti stěžovatele seznámit se s předmětnými právními předpisy. Pokud by tak učinil, nejspíš by si opatřil oprávnění k provozované činnosti i kontrolu a dohled nad provozováním činnosti. Pak by nemuselo dojít k požáru.

[22] Z neurčitého obsahu stěžovatelem doložených faktur nelze podle žalovaného určit, na jakém místě přesně stěžovatel vykonával svoji činnost.

[23] K neprovedení navrhovaných důkazních prostředků žalovaný uvádí, že prvostupňový orgán shromáždil dostatek důkazů pro posouzení dané věci. Posuzované důkazy nebyly rozporné a nevyvstaly z nich žádné pochybnosti. Na základě řádného odůvodnění a z uvedených důvodů tak byly další důkazní prostředky odmítnuty.

[24] Žalovaný dále podotýká, že odborné vyjádření bylo vyhotoveno dle Pokynu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 46/2013. Stěžovatel má k dispozici i zprávu z místního šetření ze dne 16. 12. 2019, která byla zpracována znalcem Ing. Josefem Benešem. Stěžovatel vůči zprávě z místního šetření neuplatnil žádné námitky.

[25] K námitkám směřujícím na odbornost a správnost informací plynoucích z odborného vyjádření žalovaný uvádí, že mu není zřejmé, jakou nesprávnost zde stěžovatel shledal. Dle žalovaného jsou závěry vyplývající z odborného vyjádření srozumitelné.

[26] Podle žalovaného je pochopitelné, že se stěžovatel snaží z vzniklé odpovědnosti vyvinut, nicméně prvostupňový orgán se řádně zabýval všemi možnými vyšetřovacími verzemi vzniku požáru a příčina požáru byla jednoznačně stanovena.

[27] Žalovaný poukazuje i na zákonem chráněný zájem, který byl stěžovatelem ohrožen a jímž je zájem na ochraně životů a zdraví osob nacházejících se v objektu ohroženém požárem.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[28] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[29] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel neuplatnil relevantní polemiku s názorem krajského soudu a omezil se na opakované konstatování nesouhlasu. Kasační námítky stěžovatele jsou do značné míry obecné. Stěžovatel například namítá nedodržení zásad správního řízení, ale neuvádí, jaké zásady měly být porušeny. Míní, že z obsahu odborného vyjádření je zřejmé, že některé závěry nejsou správné, neuvádí ale, s jakými závěry se neztotožňuje a proč je nepovažuje za správné. Řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), takže obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, obdobně též rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[31] Stěžovatel zpochybňuje, že je podnikající fyzickou osobou. Tuto námítku však vznesl až při řízení o kasační stížnosti, ačkoli s ním jako s podnikající fyzickou osobou bylo jednáno již ve správním řízení. Námítka je tedy nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť *ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[32] Pro nyní řešený spor je rozhodná následující právní úprava.

[33] Podle § 4 odst. 2 písm. f) zákona o požární ochraně *za provozní činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím se považují činnosti, při nichž se používá otevřený oheň nebo jiné zdroje zapálení v bezprostřední přítomnosti hořlavých látek v pevném, kapalném nebo plynném stavu, kromě lokálních spotřebičů a zdrojů tepla určených k vytápění, vaření a ohřevu vody.*

[34] Povinnost dodržovat podmínky požární bezpečnosti stanovené zvláštním právním předpisem je upravena v § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně.

[35] Podle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o požární ochraně má právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba povinnost *zabezpečit provádění prací, které by mohly vést ke vzniku požáru pouze osobami s příslušnou kvalifikací.*

[36] Zvláštním předpisem podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně je vyhláška o svařování. Podle jejího § 3 odst. 1 se před zahájením svařování mají vyhodnotit podmínky požární bezpečnosti v prostorech, ve kterých se bude svařovat. *Při tom se hodnotí i požární nebezpečí, které představují hořlavé látky obsažené ve stavebních konstrukcích (např. stěnách, stropech, přepážkách).* Vyhláška o svařování v § 3 odst. 1 v případech vyžadujících zvláštní požární bezpečnostní opatření [§ 2 písm. f) vyhlášky o svařování] ukládá povinnost prokázat

zajištění zvláštních požárních opatření, a to písemně. Rozsah zvláštních požárně bezpečnostních opatření stanoví příloha č. 1 vyhlášky.

[37] Podmínky po skončení svařování upravuje § 4 odst. 1, 2 a 3 vyhlášky o svařování. Mezi výčtem zvláštních požárně bezpečnostních opatření po skončení svařování je i zajištění požárního dohledu, který má zkontrolovat požární bezpečnost svářečského pracoviště i přilehlých prostorů a zajistit požární dohled ve stanovených intervalech. Vyhláška o svařování stanoví v § 4 odst. 1, že *nejkratší doba požárního dohledu je 8 hodin*.

[38] Podle § 3 odst. 10 vyhlášky o svařování mj. platí, že *svařování se nesmí zahájit, jestliže svářeč na svářečském pracovišti nemůže prokázat svou odbornou způsobilost ke svařování doklady odpovídajícími normovým požadavkům nebo normativním dokumentům dle ČSN EN 45020 nebo vydanými v rámci oprávnění certifikačního orgánu akreditovaného v České republice; v případě, že není pro určitý druh svařování těmito předpisy odborná způsobilost stanovena, pak oprávněním odpovídajícím návodům výrobce nebo dovozce zařízení*.

[39] Stěžovatel bez toho, aby brojil proti samotným závěrům krajského soudu, opakuje shodně jako v žalobě, že se správní orgány dostatečně nezabývaly subjektivní stránkou přestupku. Správní orgány měly za to, že stěžovatel jednal nevědomě nedbale a jejich závěrům přisvědčil i krajský soud (k tomu viz i bod 58. *in fine* jeho rozsudku). Stěžovatel neuvádí, v čemž by měly být závěry krajského soudu nesprávné; jeho stížní námitku proto nelze podrobněji vypořádat. Navíc otázka zavinění v daném případě nebyla rozhodná. Z § 22 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 76 odst. 1 zákona o požární ochraně plyne, že v těchto případech se uplatňuje princip objektivní odpovědnosti s možností liberace. U podnikající fyzické osoby se neposuzuje zavinění.

[40] K posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek správní orgány shromáždily zejména následující podklady: hlášení o požáru č. 5219008626, záznam o podání vysvětlení ze dne 26. 11. 2019, ohledání místa činu ze dne 27. 11. 2019 a ohledání místa činu dne 10. 12. 2019. Ve spisovém materiálu jsou založeny i revizní zprávy komínika za rok 2018 a 2019 se závěrem, že komín vyhovuje bezpečnostnímu provozu. Dále je ve spisovém materiálu založena i stěžovatelem vystavená faktura ze dne 27. 11. 2019, zpráva z místního šetření ze dne 16. 12. 2019, protokol o odběru vzorku – části lepenky ze dne 10. 12. 2019, fotodokumentace a videozáznamy.

[41] Z odborného vyjádření ze dne 6. 3. 2020 plyne, že k požáru došlo dne 26. 11. 2019 v 11:06 hod. V sekci d) „Příčina vzniku požáru včetně možných verzí“ uvedeného odborného vyjádření se umísťuje *„kriminálnícké ohnisko požáru do prostoru levého dolního rohu střešní konstrukce při pohledu ze zadní strany“*. Dále byly stanoveny 4 verze možné příčiny vzniku požáru a to: A) Závada komínového tělesa; B) Technická závada elektrické instalace budovy; C) Inicie žhavými částicemi ohňostroje; D) Nedbalostní jednání při opravě střechy. Variantu D) shledaly správní orgány jedinou možnou, přičemž své závěry patřičně odůvodnily. Otázkou příčin požáru i tím, kde bylo jeho ohnisko, se zevrubně zabýval i krajský soud, zejména v bodech 58. až 60. svého rozsudku. Stěžovatel s jeho závěry nijak konkrétně nepolemizuje, proto stačí na ně odkázat.

[42] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006 č. j. 2 As 46/2005-55 judikoval, že *„správní orgán je povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen*.

pokračování

Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo).“ Správní orgány dostatečně postavily najisto příčinnou souvislost mezi porušením zákonných povinností při výkonu činnosti a vznikem požáru. Nadto stěžovatel netvrdí žádné skutečnosti, které by zpochybnily skutkový stav vyličený správními orgány. Stěžovatelem uplatněné námitky byly vyvráceny již žalovaným. Bylo postaveno na jisto, že v předmětnou dobu na určitém místě vykonával stěžovatel danou činnost, bez příslušného oprávnění a bez dodržení požární bezpečnosti, jak ji ukládá zákon.

[43] Stěžovatel podobně jako v replice k vyjádření žalovaného v žalobě (jíž rozvíjel a upřesňoval v žalobě uplatněné žalobní body) v kasační stížnosti argumentuje, že mu není zřejmé, jakého přestupku se dopustil. Krajský soud se kvalifikací jeho přestupku patřičně zabýval v bodě 61. odůvodnění svého rozsudku, v němž též zhodnotil, jak věc posoudily správní orgány. Stěžovatel nevznáší proti závěrům krajského soudu konkrétní argumenty. Stačí proto odkázat jej na výrokovou část prvostupňového orgánu. Z ní vyplývá, jakou skutkovou podstatu stěžovatel naplnil, a to ve výroku I., ve kterém orgán prvního stupně podrobně popsal skutkovou podstatu přestupku a uvedl, že *„tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně“*. Podle uvedeného ustanovení platí, že *hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 250 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti bez zvýšeného požárního nebezpečí nebo až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím, **jestliže poruší povinnosti vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nedodržuje stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, technologických postupů nebo zařízení anebo nezabezpečuje údržbu a opravy technických a technologických zařízení způsobem a ve lhůtách stanovených technickými podmínkami nebo výrobcem zařízení** (zvýraznění doplněno).* Výrok rozhodnutí správního orgánu je dostatečně konkrétní a srozumitelný, uvádí, jaká ustanovení právních předpisů stěžovatel porušil, a odpovídá v tomto ohledu požadavkům judikatury (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS).

[44] K námitce, že mělo být provedeno místní šetření, Nejvyšší správní soud uvádí, že ohledání místa činu bylo provedeno vyšetřovatelem dne 29. 11. 2019 a další ohledání místa činu bylo provedeno dne 10. 12. 2019, součástí spisového materiálu je i zpráva z místního šetření ze dne 16. 12. 2019. Dále krajský soud odůvodnil, proč sám neprovedl navrhované místní šetření. V bodě 60. napadeného rozsudku uvedl, že *„navržený důkaz místním šetřením, které bylo provedeno nyní, se značným časovým odstupem, se jeví jako nadbytečný a pro posouzení dané věci irrelevantní“*. Stěžovatel navrhoval k dalšímu dokazování i výpověď svědka. K důvodu, pro který nebyl proveden výslech svědka, se krajský soud vyjádřil v bodě 59. a 60. napadeného rozsudku: *„Krajský soud neshledal důvod pro doplnění důkazního řízení výpověďmi svědků, neboť navržení svědci M. a K. již byli vyslechnuti ve správním řízení a jejich výpověď byla správními orgány zhodnocena v rámci volného hodnocení důkazů.“*

[45] Z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne povinnost soudu zdůvodnit, proč neprovedl navržený důkaz a v odůvodnění rozhodnutí musí své stanovisko přiměřeně vyložit (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2002 sp. zn. IV. ÚS 582/01). Nejvyšší správní soud se vyslovil k povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení v řízení účastník navrhl, např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005,

čj. 5 Afs 147/2004-89. Dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit (srov. též nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004).

[46] Vzhledem k uvedenému tak Nejvyšší správní soud shledal i námitku neprovedení důkazů navržených stěžovatelem nedůvodnou. Krajský soud řádně a srozumitelně odůvodnil neprovedení důkazů v důkazním řízení, které je součástí napadeného rozsudku. Z ničeho z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele neplyne, že by se jeho věcný úsudek o nepotřebnosti provedení důkazů mýl s realitou.

[47] Stejně tak nedůvodná je stížní námitka, že správní orgány a krajský soud pracují s pojmem „zadní trakt budovy“, dle stěžovatele nepřesným. Stěžovatel má za to, že on pracoval v zadní části střechy budovy. To však podle stěžovatele není totéž a tento kontext by správní orgány, potažmo soud lépe uchopily, bylo-li by provedeno místní šetření a znalecké zkoumání, jak navrhl. K uvedené argumentaci stačí uvést, že není podstatné, jak je určité místo označeno, pokud je zřejmé, kde přesně se nachází. Nebylo sporu o tom, že stěžovatel práce prováděl na střeše v zadní části budovy. Údajně spornou otázku, že stěžovatel vykonával činnost na jiném konkrétním místě střechy, než uvádí správní orgány, řešily správní orgány mj. výsledkem svědka Z. K. a jejich postupu se věnoval krajský soud v bodech 59. a 60. svého rozsudku. Stěžovatel neuvádí konkrétní argumenty, v čem by měly být úvahy krajského soudu nesprávné, proto není důvodu se jeho stížní námitkou zabývat podrobněji.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[49] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[50] *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.).* Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu svých nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť soud jí žádnou povinnost, kterou by musela plnit, neuložil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu